



MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 4 marca 2025 r.

Poz. 218

UCHWAŁA SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 27 lutego 2025 r.

w 80. rocznicę heroicznej śmierci Patrona Polskiego Harcerstwa ks. phm. Stefana Wincentego Frelichowskiego

Ksiądz podharcistrz Stefan Wincenty Frelichowski urodził się 22 stycznia 1913 r. w Chełmży. W czwartej klasie gimnazjum wstąpił do ZHP. Był członkiem, a potem drużynowym 2. Pomorskiej Drużyny Harcerzy im. Zawiszy Czarnego w Chełmży.

W czerwcu 1931 r. zdał maturę, a jesienią wstąpił do seminarium duchownego. W seminarium działał w ruchu abstenenckim i w Kręgu Kleryckim, będąc także jego przewodniczącym. W marcu 1937 r. w katedrze pelplińskiej przyjął święcenia kapłańskie. Był kapłanem Pomorskiej Chorągwi Harcerzy ZHP. W swoim pamiętniku zapisał:

Ja sam wierzę mocno, że państwo, którego wszyscy obywatele byliby harcerzami, byłoby najpotężniejszym ze wszystkich. Harcerstwo bowiem, a polskie szczególnie, ma takie środki, pomoce, że kto przejdzie przez jego szkołę, to jest typem człowieka, jakiego nam teraz potrzeba.

11 września 1939 roku został aresztowany wraz z innymi księżmi z parafii przez Gestapo – wkrótce wszystkich zwolniono, ale już w połowie października 1939 r. został ponownie zatrzymany i osadzony w Forcie VII. W styczniu 1940 r. przewieziono Go do obozu przejściowego w Gdańsku-Nowym Porcie, a później do obozu KL Stutthof. W kwietniu 1940 r. zdecydowano o przewiezieniu Frelichowskiego do KL Sachsenhausen, a następnie w grudniu 1940 r. trafił do obozu KL Dachau jako nr 22492.

Pomimo bardzo drastycznych warunków potrafił służyć bliźniemu całym swoim życiem. Organizował obozowe Caritas, opiekował się obozową młodzieżą i starszymi więźniami. Swą opieką obejmował Polaków, Żydów i Rosjan. Z odwagą, wbrew zakazom pełnił posługę kapłańską, organizował modlitwy, spowiadał, odprawiał potajemnie msze święte i rozdawał komunię. Na przełomie 1944/1945 w obozie wybuchła epidemia tyfusu plamistego. Z narażeniem własnego życia postanowił podjąć posługę chorym na tyfus. W tej dobrowolnej służbie chorym i opuszczonym współwięźniom zaraził się chorobą i zmarł w dniu 23 lutego 1945 r. Władze obozowe pozwoliły na wystawienie zwłok na widok publiczny, a współwięźniowie, przekonani o Jego świętości, kwiatami z obozowej szklarni udekorowali Jego doczesne szczątki.

Jan Paweł II beatyfikował ks. phm. Stefana Wincentego Frelichowskiego 7 czerwca 1999 r. w Toruniu w obecności licznej rzeszy harcerek i harcerzy. Powiedział wówczas:

Uczył się tajników ludzkiej duszy i dostosowywał metody duszpasterskie do potrzeb każdego spotkanego człowieka. Tę sprawność wyniósł z harcerskiej szkoły wrażliwości na potrzeby innych i stale ją rozwijał w duchu przypowieści o dobrym pasterzu, który szuka owiec zaginionych i gotów jest życie dać dla ich ocalenia.

Pragniemy, aby polska młodzież była wierna wartościom naszych wybitnych poprzedników. Aby służba Bliźnim i Ojczyźnie była inspiracją do rozwoju osobowości i aktywnej postawy w swoim otoczeniu. Aby kolejne pokolenia polskich harcerzy kontynuowały dzieło założycieli harcerstwa w duchu roty Przysiężenia Harcerskiego.

W Harcerstwie Jego postać jest nieustannie obecna i mamy nadzieję, że przez wiele kolejnych lat będzie dla młodych istotnym odniesieniem w podejmowaniu ważnych wyzwań i trudnych decyzji. Także do służby dla naszego Narodu i Państwa. Ta rocznica jest także ważnym natchnieniem do refleksji nad wychowaniem kolejnych pokoleń XXI wieku. Refleksji wychowawców i tych młodych, którzy świadomie podejmują decyzje o wyborze drogi życia i systemie wartości uświęconym przez pokolenia.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Marszałek Senatu: M. Kidawa-Błońska